

Publicerad 2005-11-05 22:52 av Q999Q

...

.:Barndomsdrömmar:.

När barndomsdrömmarna hänger som vissna blommor och gapar ihåliga i skuggan av det samtida jaget. Kan jag inte låta bli att le, åt den sorg som nog föralltid kommer att hänga över mig.

En sorg om brutna ideal och dåtida förhållanden, så främmande vacker att den blir farlig. Så farlig att jag inte riktigt märker att de döda ögonen i spegeln egentligen är mina. Att leendet på mina läppar mera är som ett sprucket sår som klyver skallen på mitten.

Platsen för den klart lysande gnista jag hade när jag var barn är nu fylld utav någon sorts betvingad vrede över mig själv.

De enda jag kan ha kontakt med är de barn som fortfarande betingar själlösa, döda ting. Skulle mitt barn jag förlåta mig, skulle ert?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Q999Q med Poeter.se id #5517 innehar upphovsrätten